

IVANA

POPLUHÁROVÁ

DRUHÁ TVÁŘ

Epitovky

Evitovky

P
L
vana
opluhárová

ISBN 978-80-8254-039-3

D

ruhá tvár

Epitovky

Hana, 35

Užívam si život, ale nechcem si ho užívať sama. Je tu niekde normálny muž? Čakám na tvoju správu. Píš, ak existuješ.

1.

Moja prvá fotka na horách značí, že sa rada hýbem, aj keď na to možno moje krivky nevyzerajú. Fotografia knihy má naznačiť, že nie som úplne blbá, že rada čítam a vzdelávam sa. Tretia je selfie, troška prefiltrovaná, ale to robí každý, nie? Podobám sa na seba, to je pravda, aj keď vrások mám v realite troška viac. Nevadí, internet to všetko znesie. Chlapi tiež určite nevyzerajú v realite na sto percent tak isto. Aj

tak je malá pravdepodobnosť, že niekto z nich ma aj reálne uvidí. Ak vôbec nejaká je...

Posledný klik a hotovo.

A dostala som sa na samé dno single života – na internetovú zoznamku. Nechce sa mi ani zďaleka veriť, že sa splní to, čo mám v popise, ale toto je už posledná možnosť. Doba nám slobodným nepraje, väčšinu času sú podniky, bary, diskotéky a kaviarne viac zavreté ako otvorené a keď sa aj dostanem von, nikto ma už roky neosloví. Ale asi nielen mňa... Všimla som si, že ľudia sa už akosi nevedia zoznamovať naživo. Nikto za nikým nepríde, neosloví neznámeho či neznámu a keď aj náhodou, sú to ožratí idioti, čo hľadajú len rýchly a ľahký úlovok. A taký ja už dávno nie som.

Skúsila som už asi naozaj všetko. Rande naslepo dohodnuté kamarátmi (vtedy som pochopila, že ma moji kamaráti asi fakt nepoznajú), rande s chlapmi, s ktorými sa mi vlastne ani nechcelo ísť, ale chcela som im dať šancu. A nudila som sa. Všetko dopadlo katastrofálne, skončilo sa to rýchlejšie, ako sa začalo, a môj posledný dlhodobý vzťah si už ani nepamätám. Teda pamätám si jeho bolestný koniec, ale pocity lásky si nepamätám už ani zďaleka.

Sú to už roky, keď som zaspávala a vstávala s chlapom. Už si naozaj neviem ani spomenúť, aké to je prísť domov, ktorý si spolu s niekým tvorím a budujem si nejakú budúcnosť. Večerné rozhovory, zaspávanie v objatí (alebo aspoň pusa a objatie pred spaním, keď sa na to pozriem skromne a rea-

listicky, a nie ako na obraz z lovestory), plánovanie víkendového programu alebo čo i len toho, čo budeme večer variť. Podľa mňa toto sú veci, ktoré každý z nás hľadá a potrebuje. Ja už to však pomaly vzdávam.

Ani single život nie je zlý a má množstvo výhod, hovoria múdre články v internetových ženských magazínoch. Snažím sa na ňom nájsť tie pozitíva, hľadám, skúmam, ale úprimne – veľa som ich ne našla. Tie články musia písať vydaté ženy, ktoré už nevedia, aké je to byť sama a žiť sama, maximálne tak s nejakým domácim miláčikom... Inak si neviem vysvetliť, prečo sa tam uvádzajú veci ako – môžeš spoznať samu seba.

Panebože, mám tridsaťpäť, myslíte, že sa nepoznám? Poznám sa dokonale.

Môj obľúbený bod v týchto zoznamoch je venovaný cestovaniu. „Nikto ti nebude hovoriť, kam máš ísť na dovolenku, môžeš sa zbalit' a ísť kedykoľvek pokojne aj na kraj sveta, bla bla bla,“ píše sa tam. Po prvé, mám prácu a nemôžem sa hocikedy zdvihnúť a odísť na Bali, na ktoré priemerný Slovák nemá ani zďaleka potrebné financie. Okrem toho vo dvojici sa cestuje oveľa jednoduchšie ako osamelej žene. Možno som málo odvážna, málo spontánna, ale ideálnu dovolenku si predstavujem úplne inak ako odísť sama putovať po afrických či ázijských krajinách. Ďalšie už ani nestoja za zmienku – venuj sa svojim koníčkom (to sa v páre nemôže?) a kamarátom (potom ich mám odložiť bokom?).

No tak poďme na to, pomyslí si, keď sa usádzam pohodlne na gauč s pohárom vína v ruke. Trocha klišé, ale taký je môj život. Aprílová sobota večer, všetky kamarátky sú s rodinami, partnermi či manželmi, zostala som posledná na ocot.

„Fakt to skús, nemáš čo stratiť,“ radila mi kolegyňa Simona, ktorá každý týždeň randí s iným mužom. Občas aj každý deň. Nevie, či je to tá správna motivácia, alebo to na mňa pôsobí skôr naopak. „Sú tam davy mužov, pekní, škaredí, slobodní, ženatí, vážne všetochuť. A keď vydržíš a prebrodíš sa internetovým bahnom, nájdeš aj niekoho podľa svojich predstáv, uvidíš. Dnes už sú tam všetci, sama budeš prekvapená, koľko známych tam nájdeš,“ usmieva sa nadšene. No neviem, či práve známe tváre sú to, čo tam idem hľadať. Asi radšej ani nie.

Spomenula som si na niektoré desivé príhody, ktoré mi Simona rozprávala. Nie raz sa jej stalo, že si napríklad kávu musela zaplatiť sama, prípadne po drinku nasledovalo rovno pozvanie domov. Raz dokonca pozvanie na záchod v podniku a dodnes máme výbuchy smiechu z toho, ako si jeden z jej potenciálnych frajerov ukradol v reštaurácii oriešky zo stola. Schoval si ich do kabáta a asi ich potom doma zjedol, netušíme dodnes, pretože si ho hneď po rozlúčke zablokovala v celom telefóne.

Jej optimizmus ma však nakazil, dobré príhody prevládajú nad tými hrozivými a nechala som sa strhnúť. Preto tu teraz sedím, baterka v mobile nabitá, a som plne odhodlaná. Veď čo sa mi môže

stat? Som rozumná, dospelá žena, v hlave to mám upratané, už len nájsť niekoho, kto to ocení.

Približne po polhodine sa mi z toľkých ľudí točí hlava. Nedokážem si pomôcť, ale pripomína mi to trh s ľuďmi. Vyberať si partnera na základe fotky mi pripadá naozaj zvláštna a pri predstave toho, ako ma na opačnej strane hodnotia tak isto muži, mi nie je veľmi dobre.

Som podľa nich škaredá? Tučná? Sama neviem. Celý život s váhou bojujem, neexistuje diéta, ktorú som nevyskúšala. Ale vždy zlyhám, pretože moja vôľa je hocičo, len nie pevná. Nie som vyslovene obézna, od toho mám ďaleko, ale zopár kíl dole by naozaj neuškodilo. A spevniť. A cvičiť.

Zajtra začnem. Alebo od pondelka, ešte uvidím, ako to zajtra pôjde v robote. Asi bude toho veľa, tak asi až od pondelka. Alebo od soboty, to je ešte lepšie. Víkendy sú na to ako stvorené.

Listovanie mužskými profilmi je trochu ako závislosť. Nad niektorými slintáte, niektorých odpíšete už po prvej fotke, aj keď sa cítite povrchno, spravíte to. Samostatná kategória sú muži, ktorí už na prvý pohľad majú stiahnuté fotky z internetu alebo s profilom vyplneným skratkami ako ONS alebo FWB. To som si musela vygoogliť a zistiť, že na toto som už asi vážne stará. Nehľadám jednorazové vyhodenie si z kopytka alebo nezáväzný sex, ktorý je zakrytý nálepkou kamarátstva. V mojom veku som už prekonala aj toto a chcem sa usadiť. Chcem mať rodinu a život, aký žijú všetci moji kamaráti a známi.

Nedá sa s tým listovaním prestať, pretože ste zvedaví, čo príde ďalej. Bude toto on? Alebo toto? Vyzerá takto môj budúci (bývalý)? Myšlienky mi lietajú kade-tade a telefón začne vydávať neznáme zvuky. Po chvíli pochopím, čo to znamená – muži, ktorí mi dali srdiečko a ja im tiež, sa mi zobrazili v samostatnom okne. Pod ich fotkami sa nachádzajú nové správy.

Ahoj, kráska, ako sa dnes máš?

Hm, to je milé, že kráska. Keby si ma teraz videl... Tepláky, masťné vlasy a desaťročné vytáhané tričko. No nič, idem ďalej.

Čo tu hľadáš?

Povedz mi tvoj oblúbený vtíp.

Krásna blondína, kedy dáme stretko?

Keby si si mohla vybrať, či budeš káva alebo čaj, čo by si bola?

Večera, víno a dobrý sex? Alebo v opačnom poradí?

Tak toto je naozaj výber z toho najlepšieho, smejem sa v duchu. Neviem, čo je horšie, či možnosť výberu medzi kávou a čajom alebo okamžitá ponuka na rýchle uspokojenie mojich telesných potrieb. Ale aspoň sa zabávam a mám sa čím zaoberať. Nakoniec to bude asi celkom sranda, presne ako hovorila Simona.

„Hlavne to ber všetko s nadhľadom, Hani, a opatrne,“ dala mi rady. „Veľa z nich sa tam len zabáva po večeroch, hľadá útechu v zlom vzťahu alebo manželstve. Ale vážne sú tam aj fajn ľudia.“

Po tejto vete mám chuť sa jej spýtať, prečo je teda po asi dvesto rande stále single, ale zahryznem si do jazyka. Veď to so mnou myslí dobre.

2.

Svoj byt zbožňujem. Spálňa a obývačka spojená s kuchyňou, nič viac nepotrebujem. Zariadila som ho útulne, všade sú tlmené farby, rôzne doplnky, sviečky, svetielka a knihy. Platím ho už niekoľko rokov a zopár desiatok ešte budem, ale je to moje útočisko a moje bezpečné miesto. Všetko, čo potrebujem, mám blízko, obchody priamo pod oknami

a ruch mesta mi neprekáža, takže sa dokážem aj vyspať.

Každé ráno mám svoju rutinu. Dám si robiť kávu a zatiaľ idem do sprchy. Pri líčení a česaní si ju vypijem a oblečiem si večer vybraný outfit, ktorý ma už čaká pripravený na stoličke. Mám rada veci naplánované a pripravené včas, v zhone sa naozaj nevyžívam a chaos nie je môj kamarát. Preto každé moje ráno vyzerá do bodky tak isto, ale mne to vyhovuje. Stereotyp nemusí byť vždy nudný, niekedy môže byť aj upokojujúci. Dnes ma trocha zdrží nová zoznamovacia aplikácia, mám nutkanie prelistovať si o niečo viac profilov, ale rýchlou chôdzou to do práce doženiem. Bývam desať minút pešo od kancelárie, čo si neviem vynachváliť. Kombinujem príjemné s užitočným.

Najmä počas takých dní, ako je práve dnes. Do nášho mesta dorazila jar a jasná obloha prezrádza, že nás čaká slnečný deň. V takéto dni sa prechádzam pomalšie a so slúchadlami v ušiach si cestu do práce užívam. Zastavím sa v mojej obľúbenej pekárni, kde ma už poznajú po mene.

„Hanka, maslový croissant?“ spýta sa ma milá pani predavačka, ktorú som nikdy nevidela bez úsmevu na tvári. Určite to nemá ľahké, pretože podnikanie podľa jej slov už nie je, čo bývalo, zákazníci ubúdajú. Minulý rok jej umrel manžel a deti má na opačnom konci krajiny, ale aj napriek tomu sa nikdy nemračí. A čo ma na nej udivuje, je to, že má už po šesťdesiatke a je dôkazom toho, že žena môže aj v tomto

veku vyzerat' fantasticky. Vždy dokonale učesaná a nalíčená, nikdy jej nestojí ani vlas nakrivo. Vejáriky vrások okolo očí iba dotvárajú obraz toho, že celý svoj život strávila s úsmevom na tvári.

„Ďakujem, Evička, vy viete, čo mi zlepší ráno,“ usmejem sa na ňu späť.

„Dnes bude krásne, však?“ pokračuje v konverzácii, kým mi balí nákup a podáva bloček. Vložím jej mince do ruky a prikývnem.

„Veru, dnes bude krásny deň, ďakujem a dovidenia,“ zakývam jej na odchod. Letmo pozriem na hodiny a všimnem si, že trocha meškám, na ôsmu to nestihnem. Rýchlo si v hlave prejdem dnešný program, ale čakajú ma len tony papierov a faktúr, žiadne stretnutie, takže pár minút meškania si dnes môžem dovoliť.

Po príchode do kancelárie si sadám oproti Simone, ktorá sa na mňa doslova vrhne, ešte ani počítač nemám zapnutý.

„Hani, neveríš, čo sa mi stalo,“ začne rozprávanie. Dejú sa jej naozaj zvláštne veci, to uznávam. Niekedy sú doslova neveriteľné, občas uvažujem, či si svoj život trocha neprikrášľuje, možno ani nie naschvál, ale rada veci preháňa. Sadne si bližšie ku mne a spustí.

„Išla som včera von s tým Martinom, vieš, čo som ti spomínala,“ pozrie na mňa vážavo, či sa chytím. Zalovím v pamäti a hľadám tam spomínaného Martina, ale keďže ju často počúvam len na pol ucha (tých príhod je niekedy viac než dost'), tak sa

iba tvárim, že viem, o kom je reč. Budem improvizovať.

„No a dohodli sme sa, že sa stretneme v centre pri tej talianskej reštike. Vieš, tá vedľa kníhkupectva... No dobre, to je jedno,“ povie, keď sa zatvárim zmätene. „Prídem tam a stál tam človek, ktorého som už niekde videla. No skoro ma vystrelo, kým som zistila, kto to je,“ hovorí vážne, akoby išlo o známeho sériového vraha. Alebo speváka či herca. Pohľadom ju vyzvem, aby pokračovala.

„Tak si predstav, že sme už raz boli spolu vonku. Dobré, čo?“ odhalí pointu a zasmee sa na celú kanceláriu. Niektorí kolegovia na ňu škaredo zazrú, sme zvyknutí robiť v tichu a ona ho práve svojím výbuchom narušila. „Prepáčte,“ zašepká smerom k nespokojným pracujúcim. Nikto ju však už nepočúva a venujú sa ďalej svojej práci (alebo sa tak aspoň tvária, nie všetkým to verím).

„A to si predtým nevidela jeho fotky?“ zaujíma ma logický dôvod, prečo o tom nevedela.

„Videla, aj sa mi zdal nejaký povedomý, ale neprikladala som tomu dôraz, občas sa podobajú ako vajce vajcu. A troška som aj dúfala, že z neho bude nejaká celebrita, ktorú som niekde zachytila a neviem si to vybaviť. Už aj to sa mi stalo, herec, model, videla som tam aj moderátora,“ vysvetľuje náruživo. „Ved' uvidíš, internet je divoká džungľa.“

Neskôr večer, keď už som doma a nudím sa vo vani, si na tieto slová spomeniem. Je to naozaj

niečo ako džungľa. Po práci som zoznamku znova otvorila (cez deň som si to zakázala a vypla si notifikácie, nie som predsa žiadna zúfalka a závisláčka, ktorá bez toho nevie prežiť deň) a do správ mi napísalo viacero predátorov. Nič normálne som za celý deň nedostala, zopár ponúk na pekný večer s rôznymi zajačikmi, jednu básničku a asi päťkrát otázku, ako sa mám. Rozhodujem sa, či vôbec niekomu odpoviem a či to má nejaký význam. Mám sa dobre, ale deliť sa mi o to s neznámymi nechce.

Listujem a rolujem, čítam a študujem, ale nikto mi nepadol do oka. Idem teda radšej von z vane a zapínam si telku. Nič, nič, nasilu vtipná talkshow, súťaž vo varení a reality show. Rozhliadnem sa po obývačke, či mi zrak nepadne na jednu z rozčítaných kníh, ale ani toto nie je úspešný pokus, dnes sa mi fakt nič nechce. Vedľa pohovky sídli moja najväčšia pýcha – knižnica z tmavého dreva plná pokladov, zoradených podľa farieb, sérií a autorov. Občas si len tak sadnem a pozerám sa na ňu. Dnes sa mi však nechce ani to... Mozog mám plný čísel a pracovných povinností, dnes bolo toho veľa. Účtovníctvo, faktúry, tabuľky a všetko s tým súvisiace mám fakt rada a práca ma baví, ale niekedy si od nej potrebujem oddýchnuť a vypnúť hlavu. Po ôsmich hodinách pozerania do obrazovky počítača sa mi opäť pozerat' na displej, tentoraz mobilu, nezdá ako najlepšia možnosť, ale aspoň hlava vypne.

Aký je tvoj najväčší nesplnený sen?